ΕΤΟΣ Γ'. Ἐν ΑΘΗΝΑΙΣ 25 Ἰουνίου 1889 ΑΡΙΘ. 120

Ἐφημερὶς τῶν Κυριῶν

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ

ΣΥΝΤΑΣΣΟΜΕΝΗ ΥΠΟ ΚΥΡΙΩΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΡΙΑ

ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

Συνδρομὴ ἐτησία προπληρωτέα
Διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν Δρ. 5
Διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν Φρ χρ. 8

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΩΣ
Ὁδὸς Σταδίου ἀπέναντι
Ἀρσακείου Παρθεναγωγείου

Γραφεῖον ἀνοικτὸν καθ' ἑκάστην ἀπὸ 10—12 π. μ.

Πᾶσα παρατήρησις ἐπὶ τῆς ἀποστολῆς τοῦ φύλλου γίνεται δεκτὴ μόνον ἐντὸς ὀκτὼ ἡμερῶν.

Συνδρομηταὶ ἐγγράφονται εἰς τὸ Γραφεῖον τῆς
ΕΦΗΜΕΡΙΔΟΣ ΤΩΝ ΚΥΡΙΩΝ
καὶ παρὰ τῷ Βιβλιοπωλείῳ Βίλμπεργ

Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ δὲ παρ' ἅπασι τοῖς ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

Σώματα πλήρη τοῦ α' καὶ β'. ἔτους εὑρίσκονται παρ' ἡμῖν καὶ παρ' ἅπασι τοῖς ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

Διὰ τὰ ἀνυπόγραφα ἄρθρα εὐθύνεται ἡ συντάκτις αὐτῶν κυρία Καλλιρρόη Παρρέν.

Τὰ πεμπόμενα ἡμῖν χειρόγραφα δημοσιευόμενα ἢ μὴ δὲν ἐπιστρέφονται. — Ἀνυπόγραφα καὶ μὴ δηλοῦντα τὴν διαμονὴν τῆς ἀποστελλούσης δὲν εἶναι δεκτά. — Πᾶσα ἀγγελία ἀφορῶσα εἰς τὰς Κυρίας γίνεται δεκτή.

Αἱ μεταβάλλουσαι διεύθυνσιν ὀφείλουσι νὰ ἀποστέλλωσι γραμματόσημον 50 λεπτῶν πρὸς ἐκτύπωσιν νέας ταινίας.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ἑλληνίδες φωτογράφοι ἐν Ἀθήναις. — Ἡ χειρομαντεία Β. (ὑπὸ Βαρωνίδος δὲ Φυρετιέρ). — Ἡ κ. Μονσεράτ (ἀνταπόκρισις ἐκ Παρισίων). — Περὶ ὡραιότητος (ὑπὸ κ. Χρυσάνθης Πέρβελη'.—Τὰ πρὸ τοῦ Γάμου ἐν Κίνᾳ. — Ἡ φωνὴ (ὑπὸ κ. Μαρίας Βελλῆ). Πολὺ ἀργὰ (ὑπὸ κ. Κωνσταντίας Κάρπου). — Αἱ νέαι οἰκίαι μας (ὑπὸ κ. Ἑλένης Γεωργιάδου. — Ἑταιρία ὑπὲρ τῆς ἀγαθοεργίας — Ποικίλα. — Ἀλληλογραφία. — Συμβουλή. — Συνταγή.— Ἐπιφυλλίς.

ΑΙ ΕΛΛΗΝΙΔΕΣ ΦΩΤΟΓΡΑΦΟΙ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ἑλληνίδες φωτογράφοι! Ἢ μᾶλλον Ἑλληνίδες καλλιτέχνιδες, θέτουσαι τὰς θεμελιώδεις βάσεις τῆς παρ' ἡμῖν εὑρύνσεως τῶν γυναικείων ἐπαγγελμάτων.

Πρὸ ἑνὸς περίπου ἔτους ἐλαμβάνομεν παρὰ τῆς ἐκ Παρισίων συνδρομητρίας μας δεσποινίδος Κάντα ἐπιστολήν, δι' ἧς ἐζητεῖτο ἡ γνώμη μας, περὶ τοῦ ἂν γυναικεῖον φωτογραφεῖον ἠδύνατο νὰ εὐδοκιμήσῃ ἐν Ἑλλάδι.

Αἱ δεσποινίδες Κάντα τῆς γνωστῆς ἐκ Κερκύρας οἰκογενείας εἶχον μεταβῆ πρὸ ἐτῶν εἰς Παρισίους μετὰ τῆς μητρός των πρὸς ἐκμάθησιν βιοποριστικοῦ τινος ἔργου. Ἀμφότεραι ἐφοίτησαν ὡς μαθήτριαι εἰς μίαν τῶν ἐξεχουσῶν αὐτόσε καλλιτεχνικῶν σχολῶν ὡς καὶ εἰς τὸ ὀνομαστότερον φωτογραφεῖον τῶν Παρισίων, ἔνθα ἐτελειοποιήθησαν εἰς τὴν τέχνην των.

Ἐννοεῖται ὅτι τὰς ἐνεθαρρύναμεν, πεποιθυῖαι ὅτι οὐ μόνον τὸ ἐργαστήριόν των θὰ προοδεύσῃ ἐν τῇ Ἑλληνικῇ πρωτευούσῃ, ἀλλὰ ὅτι θὰ δοθῇ παρ' αὐτῶν ἡ ὤθησις εἰς ἐπίδοσιν τοῦ παρ' ἡμῖν γυναικείου φύλου εἰς τὰς τέχνας καὶ τὰ ἐπαγγέλματα.

Εἰξεύρομεν ὅτι εἰς τὴν περίστασιν ταύτην δὲν θὰ λείψωσι βεβαίως αἱ διαμαρτυρήσεις τῶν ἰδεολόγων, οἵτινες θὰ ἐξεγερθῶσι, ἐπαναλαμβάνοντες δι' ἑκατοστήν, ἴσως, φορὰν, ὅτι ἡ γυνὴ ἐπλάσθη ἵνα ᾖ οἰκοδέσποινα καὶ μήτηρ καὶ οὐδὲν πλέον. Ὅτι ἡ γυνὴ δὲν ἐπλάσθη, ἵνα ἀναμιγνύηται εἰς τὸν πεζὸν βίον τῆς ἐργασίας καὶ τῆς συναλλαγῆς, ἀλλ' ὅτι ὂν ἰδανικὸν καὶ θεῖον μόλις διὰ τῶν λευκῶν πτερύγων της δύναται νὰ ἐφάπτηται τῆς γῆς, ἐφ' ἧς ὡς μαγικὸν ὄνειρον πλανᾶται. Ὅτι εἴμεθα βέβηλοι, καὶ τίς οἶδε τί ἄλλο, ζητοῦσαι νὰ ἀποσπάσωμεν τὰς λευκὰς πτέρυγας τῶν ἐπιγείων τούτων ἀγγέλων καὶ νὰ τοὺς ἀφήσωμεν νὰ βαίνωσι πεζώτατα διὰ τῶν ποδῶν ἀνὰ τὴν ὁδὸν τῆς ἐργασίας. Ὅτι καταβιβάζομεν τὴν παρθένον ἐκ τοῦ ἱεροῦ ὑποβάθρου τοῦ γυναικωνίτου καὶ ἐκθέτομεν αὐτὴν εἰς τὰ βέβηλα τοῦ τυχόντος βλέμματα. Ὅτι ἀφαιροῦμεν ἀπὸ τοῦ ἀνδρὸς τὴν εὐχαρίστησιν νὰ ἐργάζηται ὑπὲρ αὐτῆς καὶ δι' αὐτήν, νὰ εἶναι αὐτὸς ὁ κατασκευαστὴς τῆς εὐτυχίας, τῆς ἀπολαύσεως, τοῦ εὐμαροῦς καὶ ἁγνοῦ βίου ἐκείνης.

Πρὸς τούτους ἀπαντῶμεν διὰ δύο λέξεων. Ἡ γυνὴ μὲ τὰς πτέρυγας διατρέχει τὸν κίνδυνον νὰ πετάξῃ εἰς τοὺς οὐρανούς, ζῶσα δι' ἀέρος, ἐλλείψει τροφῆς. Ἡ γυνὴ δὲν δύναται νὰ χρησιμοποιήσῃ τὰς πτέρυγας, ἐνόσῳ ζῇ ἐπὶ γῆς, ἧς οἱ κάτοικοι ὑπόκεινται, φεῦ! εἰς ὑλικὰς ἀνάγκας, ὧν ἡ ἔντιμος ἱκανοποίησις μόνον δι' ἐργασίας ἐξασφαλίζεται. Μόνος ὁ πλοῦτος ἐπιτρέπει αὐτῇ τὴν ποιητικὴν ταύτην ἀργίαν, ἐν ᾗ τόσον ἐνασμενίζεται ἡ γυνὴ τινῶν τάξεων παρ' ἡμῖν. Ἀλλ' ὁ πλοῦτος ἀνήκει εἰς ὀλίγας καὶ ἐξαιρετικῶς ὑπὸ τῆς τύχης εὐνοηθείσας ὑπάρξεις, καὶ τὰ 8)10 τῶν γυναικῶν ἔχουσιν ἀνάγκην τοῦ ὑπερτάτου τῆς ἐργασίας νόμου πρὸς ἐξασφάλισιν τοῦ ἐντίμου αὐτῶν βίου. Ἀκριβῶς αὐτὰ τὰ τῆς μητρότητος καθήκοντα, ὑπὲρ ὧν ἐπικαλοῦνται τὴν ἀργίαν τῆς γυναικὸς, ἐπιβάλλουσιν αὐτῇ τὴν ἐργασίαν, ὅταν ἡ μήτηρ δι' αὐτῆς ἐξασφαλίζῃ τὴν ἀνατροφὴν καὶ τὸ μέλλον τῶν τέκνων της, ἢ ἔρχεται εἰς ἀρωγὴν πρὸς τὸν ἀδυνατοῦντα νὰ ἀνταποκριθῇ εἰς τὰς ἀνάγκας τῆς οἰκογενείας σύζυγόν της. Εἶναι αὐτὸς ὁ πόθος τοῦ νὰ ἀξιωθῶσι τοῦ τίτλου τῆς συζύγου, ὅστις ἐπιβάλλει αὐταῖς τὴν ἐργασίαν. Ἵνα γείνωσι σύζυγοι

καὶ μητέρες δέον ἵνα ἀποκτήσωσι διὰ τῆς ἐργασίας προῖκα, ἄνευ τῆς ὁποίας δυσκολωτάτη ἡ ἀποκατάστασις. Τέλος ἡ ἐργασία εἶναι τὸ εὐεργετικὸν ἄσυλον ἐκείνων, αἵτινες δὲν ἠθέλησαν ἢ δὲν ἠδυνήθησαν νὰ νυμφευθῶσι καὶ αἵτινες ἐπιβαρύνουσιν ἀδελφοὺς οἰκογενειάρχας ἢ γονεῖς γέροντας καὶ ἀπόρους.

Ἡ σύστασις λοιπὸν ἐνταῦθα τοῦ ἐργοστασίου τῶν δεσποινίδων Κάντα ἐγκαινιάζει εὐεργετικὴν ἐποχὴν διὰ τὴν παρ' ἡμῖν πρόοδον τῆς γυναικός. Δὲν ὑπάρχει γυνή, ἀλλ' οὔτε οἰκογένεια ἑλληνική, ἥτις δὲν θὰ ὑποστηρίξῃ τὸ φωτογραφεῖον τῶν δεσποινίδων Κάντα, ἐξόχων τεχνητριῶν, αἵτινες ἐπροτίμησαν νὰ ἀποκατασταθῶσιν εἰς τὴν πατρίδα των, ἔστω καὶ μὲ ἀβέβαιον κέρδος, ἢ εἰς τὴν Γαλλικὴν μεγαλούπολιν, ἐν ᾗ τόσον γνωσταὶ ἦσαν καὶ ἐπὶ τόσων φιλικῶν προστασιῶν ἠδύναντο νὰ ἐλπίζωσι.

Ὡραιότατον νεόδμητον οἴκημα μετὰ Παρισινῆς εὐπρεπιζόμενον φιλοκαλίας θέλει χρησιμεύσει ὡς φωτογραφεῖον τῶν χαριεστάτων καὶ εὐηδεστάτων νεαρῶν καλλιτεχνίδων, ὧν ἡ λεπτότης τῆς ἐργασίας ταχύτατα θέλει ἐκτιμηθῇ παρὰ τῆς ἐνταῦθα Ἑλληνικῆς κοινωνίας. Εἴδομεν φωτογραφίας τῶν ἀδελφῶν Κάντα καὶ ἀληθῶς ἐθαυμάσαμεν. Ἡ ἐπιτυχία τῶν ἔργων των δὲν συνίσταται ἐν τῇ μεταβολῇ τοῦ ἀσχήμου εἰς ὡραῖον, ὅτε πλέον καὶ ὁ φωτογραφούμενος δυσκολεύεται νὰ ἀναγνωρίσῃ ἑαυτόν, ἀλλὰ ἐν τῇ πιστῇ τοῦ προσώπου καὶ τῆς φυσιογνωμίας ἀπεικονίσει μὲ τοιαύτην χάριν, λεπτότητα καὶ διαύγειαν, ἣν μόνον γυνὴ καλλιτέχνις δύναται νὰ ἀποδώσῃ εἰς τὸ ἔργον της. Κατορθόνουν να σᾶς κάμνουν νὰ θαυμάζητε τὸ ἄσχημον καὶ νὰ λέγητε. Βεβαίως δὲν θὰ ἤμην ἠδικημένη, ἐὰν ἤμην κάτοχος τοιαύτης ἀσχημίας! Εἶναι ἀληθεῖς μάγισσαι αἱ Παριτιναὶ αὐταὶ ἑλληνίδες, αἱ στολισμέναι μὲ τόσην χάριν, γλυκύτητα καὶ σεμνότητα, ὥστε νὰ διαθέτωσιν εὐμενέστατα ὑπὲρ αὐτῶν πάσας καὶ πάντας.

Η ΧΕΙΡΟΜΑΝΤΕΙΑ

Β'.

Ἅπασαι αἱ προμνημονευθεῖσαι γραμμαὶ ἔχουσιν ἴδια σήματα, καὶ ἡ χειρομάντις ἐκ τούτων ὁδηγουμένη προβλέπει, δῆθεν, τὸ μέλλον ἢ κατὰ τοὺς μᾶλλον ἀνεπτυγμένους τὸν χαρακτῆρα, τὴν κρᾶσιν, καὶ τὴν κατάστασιν τῆς ὑγείας καὶ διαθέσεως ἑκάστου. Πρὸς περισσοτέραν κατανόησιν τῶν ἀνωτέρω ἀνάγκη νὰ γνωρίζῃ τις καὶ τὰς μικρὰς ὀνομασίας τῶν ὑψωμάτων τῶν σχηματιζομένων μεταξὺ τῶν γραμμῶν, ἅτινα ὀνομάζονται λοφοι.

Ὁ λόφος τοῦ Διὸς εὑρίσκεται ὑπὸ τὸν λιχανόν. Ὁ λόφος τοῦ Κρόνου ὑπὸ τὸν μέσον δάκτυλον. Ὁ λόφος τοῦ Ἀπόλλωνος ὑπὸ τὸν παράμεσον. Ὁ λόφος τοῦ Ἑρμοῦ ὑπὸ τὸν μικρόν. Ὁ λόφος τοῦ Ἄρεως εἶναι τὸ σαρκῶδες μέρος, ὅπερ εὑρίσκεται παρὰ τὸν λόφον τοῦ Ἑρμοῦ. Ὁ λόφος τῆς Σελήνης κεῖται ὑπὸ τὸν τοῦ Ἑρμοῦ καὶ περατοῦται πρὸς τὰ κάτω εἰς τὸν καρπὸν τῆς χειρός. Ὁ λόφος τῆς Ἀφροδίτης ἀρχόμενος ἀπὸ τῆς βάσεως τοῦ ἀντίχειρος περιβάλλεται ἀπὸ τῆς γραμμῆς τῆς ζωῆς, τέλος ἡ κοιλὰς τοῦ Ἄρεως εἶναι ὅ,τι ὀνομάζουσι, κοινῶς, τὸ κοῖλον τῆς παλάμης.

Ὁ κ. Δεμπορὸλ δεινὸς ὀπαδὸς τῆς χειρομαντικῆς διηγεῖται μετὰ περισσῆς σπουδαιότητος καὶ μὲ ὕφος ἀνθρώπου πεπεισμένου — καὶ τίς δύναται νὰ ἀμφιβάλλῃ περὶ τοιούτων πεποιθήσεων — ὅτι ἕκαστος τῶν λόφων τούτων λαμβάνει παρὰ τοῦ φερωνύμου αὐτοῦ πλανήτου ἐπιροὴν εὐνοϊκὴν ἢ ἐπιβλαβῆ, ἀναλόγως τῆς κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἧττον μείζονος ἀναπτύξεως αὐτοῦ ἢ τῶν ἐπ' αὐτοῦ κεχαραγμένων σημείων.

Ἡ ὑπερβολικὴ ἀνάπτυξις τινων τῶν λόφων τούτων προδίδει τὴν ὑπερβολικὴν ἀνάπτυξιν παθῶν, ἐλαττωμάτων ἢ ἀρετῶν, καὶ ἡ ἔλλειψις τούτων τὸ ἐναντίον.

Ἤδη, κυρίαι καὶ δεσποινίδες, ἀνοίξατε καλῶς ὀφθαλμοὺς καὶ ὦτα, ὡσεὶ παρευρίσκεσθε εἰς παράδοσιν χειρομαντείας, οὐχὶ βεβαίως παρὰ τῆς ταπεινοτάτης καὶ ὑποσημειουμένης φίλης σας, ἥτις οὐδέποτε ἠθέλησε νὰ ἀναγνώσῃ εἰς τὸ βιβλίον τῆς τύχης, ἀλλὰ παρὰ θελκτικῆς τινος μελανοφθάλμου ἀθιγγανίδος, ἥτις μὲ βλέμματα ἄπληστα ἐποφθαλμιᾷ μᾶλλον τὸ περιεχόμενον τοῦ βαλαντίου ἢ τῆς χειρός σας. Προσοχή! τέλος πάντων! καὶ ἀφοῦ πρόκειται νὰ σᾶς διασκεδάσωμεν καὶ νὰ σᾶς διδάξωμεν, ἀκούσατε!!

Ἀλλὰ μὴ φοβῆσθε, μὴ συγκινῆσθε! Σᾶς ἐπαναλαμβάνω ὅτι ἡ χειρομαντεία ἔχει σήμερον τὴν αὐτὴν σπουδαιότητα, ἣν καὶ ἡ προφητεία. Προτείνατε λοιπὸν τὴν χεῖρα καὶ ἀκούσατε: Ὁ λόφος τοῦ Διὸς μετρίως ἐξωγκωμένος σημαίνει εὐθυμίαν, συνετὴν φιλοδοξίαν, ἀγάπην πρὸς τιμὰς καὶ θυμιάματα, εὐσέβειαν, ἀγάπην πρὸς τὴν οἰκογένειαν καὶ πρὸς τὴν φύσιν. Ἀλλ' ὁ αὐτὸς λόφος ὑπεράγαν ἐξωγκωμένος σημαίνει τὰ προτερήματα ταῦτα μεταβαλλόμενα εἰς τόσα ἐλαττώματα. Ὁ λόφος τοῦ Κρόνου μετρίως ἐπίσης ἐξωγκωμένος προδίδει σύνεσιν, φρόνησιν, ἐπιτυχίαν καὶ καλὴν ἐν γένει τύχην. Ὁ λόφος τοῦ Ἀπόλλωνος προδίδει τὸν φίλον τῶν γραμμάτων, τῆς καλλιτεχνίας, τῆς λαμπρότητος, τῆς ἐπιδείξεως, τῆς δόξης, τοῦ πλούτου, τῆς ἐν πᾶσιν ὑπεροχῆς, τῆς εὐφυΐας, τῆς ἀγαθότητος, τῆς λογικῆς εὐσεβείας. Ἰδοὺ ἀληθῶς πολύτιμος λόφος! Ζητήσατέ τον καλῶς εἰς τὰς χεῖρας σας, φίλαι δεσποινίδες, καὶ θὰ εὕρητε τὴν εὐτυχίαν.

Ὁ λόφος τοῦ Ἑρμοῦ σημαίνει νοῦν ἐπιστημονικὸν, ἐμπορικόν, βιομηχανικόν, ἐφευρέσεων καὶ ἀνακαλύψεων. Πνεῦμα ἐπιχειρηματικόν, ἀντίληψιν ταχεῖαν, εὐῤῥάδειαν, ἐνεργητικότητα, κρίσιν βαθεῖαν, ἔρωτα πρὸς τὴν ἐργασίαν, πρὸς τὴν πάλην. Τὸν λόφον τοῦτον ζητεῖτε συνήθως ἐντὸς τῆς πατρικῆς παλάμης. Ὁ λόφος τοῦ Ἄρεως σημαίνει θάρρος, ἀποφασιστικότητα, ἀφοσίωσιν, ὑπερηφάνειαν, ἀξιοπρέπειαν, ἡσυχίαν, ψυχραιμίαν, ὑπομονήν, αὐτοκυριότητα, ἀντίστασιν, ἀγάπην πρὸς τὸ δίκαιον καὶ τὴν ἀλήθειαν. Ταῦτα πάντα ζητήσατε ἐν τῇ παλάμῃ τοῦ ἀπὸ τῆς στρατιωτικῆς σχολῆς ἀποφοιτήσαντος ἀδελφοῦ σας. Λέγεται ὅτι ἡ προστριβὴ τῆς παλάμης ἐπὶ τῆς σπάθης ἀναπτύσσει μεγάλως τὸν λόφον τοῦ Ἄρεως. Ὁ λόφος τῆς Σελήνης προδίδει μυστικισμόν, ἀγάπην πρὸς ρεμβασμούς, φαντασίαν γόνιμον, στοργήν, ἀγνότητα, μελαγχολίαν, συμπάθειαν, ἐλεημοσύνην, γλυκύτητα. Ἐπειδὴ, χωρὶς νὰ κολακευθῶ, θεωρῶ ἐμαυτὴν κατόχων τινῶν τῶν ἄνω ἀρετῶν ἢ κακιῶν εὐαρεστήθητε νὰ μοὶ ἀποδώσητε ὅ,τι μοὶ ἀνήκει. Ὁ λόφος τῆς Ἀφροδίτης προδίδει χάριν, ἔρωτα βαθὺν καὶ ἐπιδεικτικὸν ἐν ταυτῷ, φιλαρέσκειαν, ἀφοσίωσιν, γοητείαν, ὡραίους τρόπους. Ὁ λόφος οὗτος εὑρίσκεται βεβαίως παρὰ πολλαῖς νεάνισι τῆς ἐποχῆς.

Ὁ φοβερὸς κ. Δεβαρὸλ προσθέτει περαίνων τὰ περὶ τῶν λόφων του: Ἐὰν εἷς λόφος εἶναι μᾶλλον ἀνεπτυγμένος τῶν ἄλλων, οὗτοι συνεισενέγκουσι τὰς ἀρετὰς καὶ τὰ πλεονεκτήματά των ἐπὶ τὸν ἰσχυρότερον. Εἰς τρόπον ὥστε ἐὰν ὁ λόφος τοῦ Διὸς εἶναι μᾶλλον τῶν λοιπῶν ἐξωγκωμένος, ὁ φέρων αὐτὸν εἶναι εἰς ἄκρον ὑπερήφανος, φιλόδοξος κ.τ.λ.

Παρρονὶς δὲ Φυρετιέρ.

Συντάκτις τοῦ Βελγικοῦ Περιοδικοῦ «Ἡ Νεᾶνις.».

Η Κ. ΜΟΝΣΕΡΑΤ

[Ἀνταπόκρισις ἐκ Παρισίων].

Ἐν προγενεστέρᾳ ἐντεῦθεν ἀνταποκρίσει περὶ διεθνοῦς Συνεδρίου ἐγράφησαν καὶ ὀλίγαι λέξεις περὶ τῆς Ἀμερικανίδος κ. Βικτωρίας Βοοδοὺλ, γυναικὸς ὑπερόχου ἐν πᾶσι καὶ ἀποτελούσης τὴν ψυχήν, οὕτως εἰπεῖν, τῆς περὶ χειραφετήσεως τῆς γυναικὸς μεγάλης ἰδέας.

Βεβαίως τὰ περὶ κ. Βοοδοὺλ γραφέντα δὲν εἶναι ἀρκετά, ὅπως δώσωσιν, ἔστω, καὶ ἀμυδρὰν ἰδέαν περὶ τῆς ἀξίας αὐτῆς.

Φαντάσθητε ἐπὶ μίαν στιγμὴν ὅ,τι μέγα, ὑψηλόν, εὐγενές, ἐν πᾶσιν ὑπέροχον, ἐν πᾶσι τέλειον.

Πλοῦτον γίγαντα τιθέμενον εἰς τὴν διάθεσιν καρδίας εὐγενοῦς καὶ μεστῆς αὐταπαρνήσεως, πνεύματος μεγαλεπηβόλου, διαβλέποντος οὐ μόνον τὸ ὑπὸ τας ὄψεις καλόν, ἀλλὰ ἰδιαίτατα τὸ ἐν ἀπωτάτῳ μέλλοντι· ἐπὶ τούτοις φανατισμόν, ἀγχίνοιαν καὶ ἐνεργητικότητα οἰκονομοῦσαν καὶ διαχειριζομένην τὰς ἄνω ἀρετὰς καὶ ἕξετε εἰκόνα τῆς γυναικὸς ἄνευ πλαισίων, ἄνευ ἐξαρτημάτων μὲ μόνας τὰς φυσικὰς γραμμάς.

Ἐὰν τοιαύτη αἴγλη ἐθάμβωσε τὸ ὄμμα σας, ἐὰν ἡ ὅλη ἀποψις ἐνέτεινεν ὑπὲρ τὸ δέον τὰς μυϊκὰς τῶν ὀφθαλμῶν σας δυνάμεις, στρέψατε τὸ βλέμμα ὀλίγον ἀπωτέρω καὶ θὰ διΐδητε διὰ μέσου τῆς μαγικῆς ταύτης ὀπτασίας σκιαγραφίαν ἀπαλήν, ἥρεμον, θελκτικωτάτην.

Οἱ χαρακτῆρες εἶναι ἐπίσης γυναικεῖοι, ἡ καλλονὴ αἰθερία, ξανθή. Το μειδίαμα γλυκύ, ἄδολον. Εἶναι ἡ νεωτέρα ἀδελφὴ τῆς κ. Βοοδοὺλ ἡ ὑποκόμησα Μονσεράτ, ἥτις ἄνευ θορύβου καὶ ἐπιδείξεων ἐργάζεται μετὰ τῆς αὐτῆς φανατικότητος, μετὰ τῆς αὐτῆς καρδιᾶς, μετὰ τῆς αὐτῆς μεγαλοψυΐας, διαθέτουσα πλοῦτον καὶ εὐσπλαγχνίαν, ἣν μαντεύει τις ἐκ τοῦ ἀποπνεομένου ἀπὸ τῆς γλυκείας φυσιογνωμίας της ἀρώματος ἀγαθοεργίας, μᾶλλον, ἢ ἐκ τῆς δόξης καὶ τῶν τιμῶν, ἃς τόσῳ ἐπιμόνως ἀποφεύγει.

Ἡ ὑποκόμησα δὲ Μονσεράτ ἵδρυσεν ἤδη ἐν Λονδίνῳ ἰδίαις δαπάναις γυναικείαν ἐπιστημονικὴν σχολήν. Πλὴν τούτου υἱοθέτησε πάντα τὰ ἄπορα παιδία τῶν Ἱσπανικῶν κωμοπόλεων Σύνδρας καὶ Κολλάρ, ἔνθα ὁ σύζυγος αὐτῆς ᾠκοδόμησε μεγαλοπρεπὲς μέγαρον καὶ ἔνθα διέρχεται ἡμέρας τινὰς τῆς ἀνοίξεως καὶ τοῦ φθινοπώρου. Κατὰ τὸ διάστημα τοῦτο ἡ εὐγενὴς καὶ χαριτωμένη δέσποινα μεταβάλλεται εἰς ἁπλῆν χωρικήν, ἐξετάζουσα λεπτομερῶς τὰ κατὰ τὸν βίον, τὴν ἀνατροφὴν καὶ τὰς προόδους τῶν υἱοθετημένων πτωχῶν τέκνων της, ἅτινα ἰδίαις δαπάναις τρέφει, ἐνδύει καὶ συντηρεῖ.

Πλὴν τῆς συστηματικῆς, οὕτως εἰπεῖν, ἀγαθοεργίας ταύτης ἡ κ. Μονσεράτ εἶναι ὁ ἀγαθὸς ἄγγελος τῶν πτωχῶν τῶν κωμοπόλεων τούτων, ὁ ἀληθὴς τῆς θείας προνοίας ἀπόστολος. Ὅπου ὑπάρχει πληγὴ πρὸς θεραπείαν, ὅπου ἡ ἔνδεια ἀπετύπωσε τὴν μελανὴν σφραγίδα τῆς πείνης, ὅπου ὁ θάνατος ἀπωρφάνωσε τὰ τέκνα τῆς μητρικῆς περιθάλψεως καὶ θωπειῶν, ἡ κ. Μονσεράτ ἐμφανίζεται ὡς ἀπὸ μηχανῆς Θεός.

Το μέγαρον ἔνθα ἡ ἐπίνειος αὕτη θεότης διαμένει ᾠκοδομήθη ἀνάλογον πρὸς τὸ μεγαλεῖον τῆς ψυχῆς καὶ τὴν εὐγένειαν τῆς καρδίας τῆς διὰ τῆς καλλονῆς καὶ χάριτός της ζωογονούσης αὐτό.

Ὁ σύζυγός της ὑποκόμης δὲ Μονσεράτ, ἀνὴρ ἀγαθὸς καὶ πλουσιώτατος, ἵδρυσε τὸ μέγαρον τοῦτο ὡς τὸ μόνον κατάλληλον ἐνδιαίτημα διὰ θεότητα, οἵα ἡ λατρευτή του σύζυγος.

Ἡ ὅλη οἰκοδομὴ ἐκ μαρμάρου μετενεχθέντος ἐπὶ τῷ σκοπῷ τούτῳ ἐξ Ἰνδιῶν, ἱδρύθη κατὰ ρυθμὸν καὶ σχέδιον τῶν ἀρχαίων Μαύρων κατακτητῶν τῆς Ἱσπανίας. Τὰ μεγαλοπρεπῆ περιστύλια καὶ οἱ ἐναέριοι θόλοι του εἶναι μετὰ τόσης λεπτότητος γεγλυμμένοι καὶ ὑπὸ τόσῳ λεπτῶν ὀδοντωτῶν ἐκ μαρμάρου τριχάπτων περιβεβλημένοι, ὥστε προκαλοῦσι τὸν θαυμασμὸν καὶ τὴν ἔκπληξιν τῶν ἐπισκεπτομένων αὐτό.

Φυτὰ καὶ ἄνθη ποικίλα, μετενεχθέντα ἐκ τῶν πλουσιωτέρων θερμοκηπίων τῆς Ἀνατολῆς καὶ Δύσεως, μεγαλοπρεπῆ καὶ ὑπερήφανα δένδρα ἐκ τῶν ἔνδον τῆς Ἀσίας μετακομισθέντα ἀποτελοῦσι μυστηριῶδες πλαίσιον, ἐν τῷ μέσῳ τοῦ ὁποίου ἐκπέμπει τὰς φωτεινὰς ἀκτίνας του τὸ μαρμάρινον μέγαρον μὲ τὴν ἀλαβάστρινον λευκότητά του. Ἠτέχνη συλληφθεῖσα ἐνταῦθα ἐν γονίμῳ καὶ ἀνεξαντλήτῳ πηγῇ ψάλλει καθ' ἅπασαν τὴν κλίμακα τὴν περιλαμπῆ συμφωνίαν τοῦ καλοῦ. Νεοελληνικὰ μάρμαρα, τεχνικώτατα χρυσεπάργυρα σκεύη, Ἐλετικὰ κάτοπτρα, χαλκός, μίλτος, Ἀνατολικὰ ὑφάσματα, ἐν οἷς ἡ μέταξα, ὁ χρυσὸς καὶ τὰ πολύτιμα κοσμήματα ἀπεικονίζουσιν ἀληθῆ θαυμάσια φανταστικῶν τῶν χρωμάτων συζεύξεων. Τὰ ἐκ μαλακίτου καὶ ἀχάτου ἐρμάρια, ὧν ἓν ἕκαστον ἀντιπροσωπεύει περιουσίαν ὅλην, πολύτιμα κάνιστρα ὑπὸ διασήμων τεχνητῶν τῆς ἀρχαίας Ἰταλικῆς χρυσοχοΐας γεγλυμμένα, σπάνια ἐκ χρυσοῦ, ἐλεφαντόδοντος καὶ πολυτίμων ξύλων, ἔπιπλα, εἰκόνες τῶν διασημοτέρων διδασκάλων, ἀνάγλυφα παστῶν τῶν σχολῶν τῆς ἀρχαιότητος ἀπὸ τοῦ Πομπηίου μὲ τὸν Ἐτρουσκικὸν ρυθμόν του μέχρι τῆς Φλωρεντιανῆς Σχολῆς μὲ τὰς ἀναπαλλομένας καὶ μυροβόλους ἀνθήσεις της καὶ σύμπασα τέλος ἡ μαγεία τοῦ παλαιοῦ καὶ Νέου κόσμου, ἡ περιβάλλουσα καὶ ἐκπλήττουσα ἐν ἐπιβλητικῇ μεγαλοπρεπείᾳ τὸν ἐπισκέπτην, παρέχει ἰδέαν τινὰ τοῦ Παραδείσου τοῦ Μωάμεθ, ἐξευγενιζομένου ὑπὸ τὴν θαυματουργὸν χεῖρα τοῦ νεωτέρου πολιτισμοῦ.

Καὶ κατ' ἀντίστροφον λόγον τοῦ παραδείσου τοῦ Μίλτωνος, ὃν φυλάττει ἄγγελος μὲ ξίφος ἐκδικητικὸν καὶ πυριλαμπές, ἐπὶ τοῦ κατωφλίου τῆς Ἐδὲμ τοῦ Μονσεράτ ἵσταται ἄγγελος ἁπλότητος καὶ καλωσύνης, λῃστῶν τὸν πλοῦτον καὶ τὴν μαγείαν, ὑφ' ἧς περιβάλλεται καὶ ἀψηφῶν τοὺς ἐκζητημένους στολισμοὺς τῆς κοσμικῆς φιλαρεσκείας. Ἁπλῆ καὶ θελκτικὴ ἡ κ. Μονσεράτ ἐν περιβολῇ ἀφελεῖ ἀφοσιοῦται ὅλη πρὸς τὸν λατρεύοντα αὐτὴν σύζυγον. Ὡς μόνην δὲ προσμιλῆ ἐνασχόλησιν τοῦ βίου της θεωρεῖ τὰς πρὸς τοὺς δυστυχεῖς παρεχομένας φροντίδας της.

ΠΕΡΙ ΩΡΑΙΟΤΗΤΟΣ

Ὁ Βρὲντ λέγει, ὅτι ἡ «ὡραιότης τῆς γυναικὸς εἶναι ἡ ἀρετή, ἡ πίστις καὶ ἡ ὑπομονὴ ἐν ταῖς δυστυχίαις, ἡ καρτερία ἐν ταῖς δοκιμασίαις».

Πάντα ταῦτα ἀληθῶς τὴν στολίζουσιν αἰωνίως καὶ τῇ δίδουσι τὸν οὐράνιον τύπον καὶ ἀδελφοποιοῦσιν αὐτὴν μετὰ τῶν ἀγγέλων.

Ἄλλος τις σοφὸς λίαν φιλοτρόνως γράφων περὶ ὡραιότητος τῆς γυναικὸς λέγει· ὅτι ἡ γυνὴ κατέχει τὸ μονοπώλειον τῆς προσωπικῆς ὡραιότητος καὶ κομψότητος, ἀλλὰ μετὰ ταῦτα προσθέτει καὶ τὰ ἑξῆς. «Ἐὰν ὑμεῖς, Κυρίαι μου, εἶσθε πολὺ ὡραιότεραι ἡμῶν, πρέπει νὰ ὁμολογήσητε, ὅτι τοῦτο ὀφείλεται εἰς ἡμᾶς, οἱ ὁποῖοι οἰκειοθελῶς καὶ πρὸς χάριν ὑμῶν ἀσχημίζομεν ἑαυτούς. Διότι ἡμεῖς μὲν καταβάλλετε μεγίστην σπουδὴν εἰς τὴν αὔξησιν τῶν θελγήτρων σας, ἐνῷ ἀδιαφοροῦμεν περὶ ἑαυτῶν, ὑψώνοντες τὴν ὑμετέραν ὡραιότητα εἰς ἀντίθεσιν τῆς ἀσχημίας μας, ἡ σκιὰ τῆς ὁποίας προσθέτει πολλὴν λάμψιν εἰς ὑμᾶς. Ἡμεῖς κείρομεν τὴν κόμην, ὅπως κυματίζουσα καὶ μακρὰ ἡ ἰδική σας φανῇ ὡραιοτέρα. Αἱ χεῖρές σας εἶναι λευκότεραι, μικρότεραι καὶ λεπτότεραι, διότι ἡμεῖς ἐκτελοῦμεν τὰς βαρείας ἐργασίας καὶ ἀσκήσεις ποικίλας, αἱ ὁποῖαι καθιστῶσιν αὐτὰς μεγάλας καὶ σκληράς. Ὡς πρὸς δὲ τὴν περιβολήν, ἀφιερώσαμεν εἰς τὴν γρῆσιν ὑμῶν τὰ ἄνθη, τὰ πτερά, τὰς ταινίας, τοὺς ἀδάμαντας, τὰ μεταξωτά, τὰ χρυσοῦφαντα καὶ ἀργυροῦφαντα κεντήματα, ὅπως δι' αὐτῶν αὐξήσῃ ἡ μεταξὺ τῶν δύω φύλων διαφορά, ἡ ὁποία συντελεῖ ὄχι ὀλίγον εἰς τὸν πολλαπλασιασμὸν τῶν θελγήτρων σας, προσέτι δὲ διὰ νὰ σᾶς δώσωμεν καὶ τὰ ὡραιότερα χρώματα τῆς φύσεως. Δι' ὑμᾶς καθιερώσαμεν τὰ λαμπρά, τὰ πλούσια, τὰ λεπτὰ καὶ ἁρμονικὰ κρατήσαντες δι' ἡμᾶς τὰ βαθέα, ἤτοι τὸ μαῦρον, τὸ φαιὸν καὶ τὰ νεκρὰ λεγόμενα χρώματα.

Ἤτοι ἐδώκαμεν ὑμῖν τὸν ἥλιον μετὰ τῆς λάψεως κρατήσαντες ἡμεῖς τὴν νύκτα μετὰ τοῦ σκότους.»

Χρυσάνθη Πέρβελη.

ΤΑ ΠΡΟ ΤΟΥ ΓΑΜΟΥ ΕΝ ΚΙΝΑ

Α'.

Ὁ σοφώτατος τῶν Σινῶν νομοθέτης Κομφούκιος (Κούντσιου) εἰς παράρτημά τι τοῦ βιβλίου του Ὕκιγκ (ἱερὸν βιβλίον) λέγει περὶ γάμου: *Ἡ εἰς γάμον ἕνωσις εἶναι ὁ μέγας προορισμὸς τοῦ οὐρανοῦ καὶ τῆς γῆς· Ἐὰν ὁ οὐρανὸς καὶ ἡ γῆ δὲν συνεζεύγνυντο, οὐδὲν ὃν θὰ ἐγεννᾶτο ἐν τῇ ζωῇ. Ἡ εἰς γάμον ἕνωσις εἶναι ἡ ἀρχὴ καὶ τὸ τέλος τοῦ κόσμου.*

Κατὰ τοὺς ὀπαδοὺς τοῦ Βούδα ὁ γάμος εἶναι προωρισμένος ἄνωθεν. Τὸ πνεῦμα Ἴου-Λάου ἐνοῖ ἐκ τῶν προτέρων διὰ μεταξίνης ταινίας τὰ διάφορα ζεύγη καὶ οὐδεὶς δύναται νὰ διασπάσῃ τὸν δεσμὸν τοῦτον.

Ἐν τούτοις τὸ *πνεῦμα* τοῦτο, ὡς ἐκ τῶν ὑστέρων ἀποδεικνύεται, ἐνοικεῖ ἐν τῇ κεφαλῇ τῶν γονέων, ἰδίᾳ δὲ τοῦ πατρός, ὅστις μνηστεύει τὸ τέκνον του πρὶν ἢ ἔτι γεννηθῇ, ὑπὸ τὴν ἐπιφύλαξιν, ἐνοεῖται, τοῦ φύλου εἰς ὃ θὰ ἀνήκῃ. Οἱ μὴ μνηστευόμενοι παρὰ τῶν γονέων ἄνδρες τε καὶ γυναῖκες συγκαλοῦνται τὴν πρώτην τῆς ἀνοίξεως σελήνην ὑπὸ εἰδικοῦ ἐπὶ τῶν γάμων ὑπαλλήλου, ὅστις ἀναγινώσκει αὐτοῖς τὰ περὶ γάμου ἄρθρα καὶ ὑποχρεοῖ αὐτοὺς νὰ ἕλθωσιν εἰς γάμου κοινωνίαν. Ὁ ἀνὴρ ὁ ἔχων ἡλικίαν ὀλιγώτερον τῶν 30 ἐτῶν δύναται νὰ ἀναβάλλῃ τὸν γάμον του μέχρι τῆς ἡλικίας ταύτης ὡς καὶ ἡ μὴ εἰκοσαέτις γυνή. Τοῦ ὁρίου τούτου τῆς ἡλικίας παρελθόντος, ἀνήρ τε καὶ γυνὴ τιμωροῦνται διὰ τὴν ἀγαμίαν των. Τῆς τιμωρίας ταύτης ἐξαιρεῖται ἡ νέα ἐν ᾗ περιπτώσει δηλώσει, ὅτι θὰ μείνῃ παρθένος, ὅτε καὶ ἐξαιρετικῶν ἀπολαύει τιμῶν.

Ἀλλὰ σπανιώτατα ἡ ἱστορία τῶν Σινῶν παρουσιάζει τοιαύτην περίστασιν. Πάντες σχεδὸν οἱ γονεῖς καὶ ἐλλείψει τούτων οἱ κηδεμόνες μνηστεύουσι τὰ τέκνα των ἀπὸ τῆς παιδικῆς ἡλικίας. Ἡ μνηστεία τελεῖται δι' ὅλως παραδόξου τρόπου. Ἕκαστος τῶν πατέρων ξεσχίζει τεμάχιον τοῦ χιτῶνος, ὃν φέρει καὶ ἀνταλλάσσει αὐτὸ μετὰ τὸ τοῦ συμπεθέρου. Τοῦτο παρουσιάζουσιν οἱ συμβληθέντες κατὰ τὴν ἡμέραν τῶν γάμων, ἢ ἐν περιπτώσει ἀθετήσεως τοῦ δοθέντος λόγου ἐπικαλοῦνται τὴν τιμωρίαν τοῦ προδότου.

Ἡ γνώμη τῶν μελονύμφων δὲν ζητεῖται. Ἐὰν ἐν τούτοις ὁ ἕτερος τῶν συμβαλλομένων ἀθετήσῃ τὸν δοθέντα λόγον καὶ ζητήσῃ νὰ συνάψῃ νέον συνοικέσιον καταδικάζεται εἰς ἑβδομήκοντα ραβδισμούς, εἰς ἀπώλειαν τῶν προσενεχθέντων δώρων, εἰς πληρωμὴν προστίμου καὶ εἰς ὑποχρεωτικὸν γάμον. Ὁ δὲ συναινέσας νὰ μνηστεύσῃ τὴν θυγατέρα του πρὸς ἄνδρα μεμνηστευμένον ἤδη ὑποβάλλεται εἰς τιμωρίαν ὁ ἐπίσης ραβδισμῶν καὶ πληρωμῆς προστίμου.

Διαλύεται ἡ μνηστεία μόνον ἐὰν ὁ μελόνυμφος ἢ ἡ μελόνυμφος προσεβλήθη ὑπὸ χρονίου ἀσθενείας ἢ ὑπὸ οἵας δήποτε ἀποκρύφου παθήσεως, ἀπειλούσης τὴν ὑγείαν τῶν γεννηθησομένων τέκνων ἢ καὶ τοῦ ἑτέρου τῶν συζύγων. Ἡ συνήθεια αὕτη μαρτυρεῖ παρὰ τοῖς νομοθέταις Σίναις ἐμβρίθειαν καὶ προβλεπτικότητα, ἥτις μόνον παρὰ τοῖς ἀρχαίοις Ἕλλησι διετηρήθη.

Ὁ νεώτερος πολιτισμὸς μεθ' ὅλας τὰς πομπώδεις καὶ ἐπιδεικτικὰς καινοτομίας του, μεθ' ὅλην τὴν ἐξύψωσιν τοῦ ἠθικοῦ νόμου, ἐξ οὗ ἀπορρέει ἡ ὑψίστη ἠθικὴ ἀλήθεια οὐδαμῶς ἐμερίμνησε νὰ ἐξασφαλίσῃ τὸ πολυτιμότερον πράγμα τοῦ ἀνθρώπου ἐν τῷ κόσμῳ: Τὴν *ὑγείαν*. Οὐδόλως ἡ πολιτεία ἐξασφαλίζει ἑαυτῇ τέκνα ρωμαλέα καὶ ἰσχυρά, ἐπιτρέπουσα εἰς τὸν πάσχοντα, εἰς τὸν φθισιῶντα, εἰς τὸν λεπρόν, εἰς τὸν δηλητηριασμένον τὸ αἷμα καὶ τὴν ψυχήν, εἰς τὸν φαῦλον καὶ παλίμπαιδα ἑβδομηκοντούτη γέροντα τὸν γάμον.

Η ΦΩΝΗ

Ὀλίγας ἔχομεν ἐν Ἑλλάδι ἀοιδοὺς τῇ σκηνῇ, ἀλλὰ πολλὰς τῶν αἰθουσῶν. Χάριν αὐτῶν αἱ ὀλίγαι αὗται γραμμαὶ περὶ ὑγιεινῆς τῆς φωνῆς.

Ὅπως τῆς ἀοιδοῦ ἡ φωνὴ διατηρῆται ἐντόνως ζωηρὰ ὅταν ᾄδῃ, δέον νὰ διαστέλλῃ τὸν θώρακα βαθμηδὸν καὶ βραδέως, ἵνα μὴ ἡ βία ἀποδίδῃ εἰς τὸν τόνον ἦχον βραχύν, παραπλήσιον ρεκασμοῦ. Ὁ λάρυγξ θὰ μένῃ ἀκίνητος, ἡ κλεὶς ἀνεπηρέαστος καὶ μόνον τὸ ὑπογάστριον θὰ ὑποχωρῇ. Ἡ θωρακοϋπογάστριος εἰσπνοὴ εἶναι, τρόπον τινά, ἀναπνευστήριος τοῦ ἀνδρὸς τύπος· ἐνῷ τῆς γυναικὸς ὡς ἐκ τῆς χρήσεως τοῦ στηθοδέσμου καὶ τῆς ἀνεπαισθητοτέρας λειτουργίας αὐτῆς ἐν τῷ ὑπογαστρίῳ φέρει χαρακτὴρ μᾶλλον κλειδικόν. Αἱ δυσκολίαι αὗται καθιστῶσιν ὑπερτέραν τὴν ἀξίαν τῆς ἀοιδοῦ γυναικός.

Ἡ φωνὴ κρατύνεται καὶ ἐνισχύεται τὰ μάλιστα διὰ τῆς ἐναρμονίου ἀσκήσεως τῶν βραχιόνων, τοῦ θώρακος, τοῦ κολυμβήματος, τῆς ξιφασκίας κ. λ.

Ἡ καὶ ὁ ἀοιδὸς θ' ἀποφεύγῃ διαμένων εἰς ὑγρὰ ἢ ψυχρὰ οἰκήματα, δρόμους στενοὺς, δυσώδεις, ἀναθυμιάσεις, καπνοὺς καὶ ἐν γένει πᾶσαν ὑπέρθερμον ἀτμόσφαιραν.

Ἡ ὑγιεινή του ἔσεται ἡ ἑξῆς: Ὁ λαιυὸς ἀσκεπὴς ἵνα ᾖ οἰκεῖος πρὸς πᾶσαν μετεωρολογικὴν ἀστασίαν, τροφὴ εὔπεπτος καὶ μεμετρημένη, σπονία χρῆσις πνευματωδῶν καὶ ἐξεργετικῶν ποτῶν οἷον καφέ, τεῖου, καπνοῦ, ἡ κατάχρησις τῶν ὁποίων καταστρέφει τὰ φωνητήρια ὄργανα καὶ τὸν ρυθμὸν τῆς καρδίας ἐξασθενεῖ.

Ἐκ τῆς ἀσθενώσεως τοῦ ὅλου ὀργανισμοῦ ἐπέρχεται καὶ τῆς φωνῆς ἡ ἀλλοίωσις συνήθως.

Γαστρικὰ φαινόμενα, δυσπεψία καὶ ἐντερικαὶ διαταράξεις βλάπτουσι τοὺς ἀοιδοὺς κατ' ἐξοχήν. Τονικὴ καὶ ὑγιὴς τροφὴ καὶ ἰδίως ἐγκράτεια, ἰδοὺ τὰ μόνα μέσα πρὸς παλινόρθωσιν τῆς φωνῆς. Ἐν καιρῷ κυνάγχης, ἐγκεφαλικοῦ ἢ στηθικοῦ κατάρρου ὁ καλλιτέχνης οἰκουρῶν θ' ἀπέχῃ τοῦ ᾄσματος.

Τινὲς τοῦ λαιμοῦ, τοῦ λάρυγγος, τῆς ρινὸς παθήσεων εἶναι ἐνίοτε ἀποτελέσματα ἐρπητισμοῦ, ρευματισμῶν, φθίσεως, ἀμαυρώσεως καὶ χοιράδων, ὥστε ἐν παρομοίᾳ περιπτώσει ἡ θεραπεία ἔσεται ὁλικὴ καὶ οὐχὶ τοπική. Οἱ κοκκιάσεις συνήθεις εἰς τὸν καλλιτέχνην πάθησις ἔχουσι, ὡς ἐπὶ τὸ πολύ, τὴν ἀρθρίτιδα ὡς βάσιν. Ἡ ἀναιμία, οἱ ὑστερισμοί, αἱ δυσπεψίαι, καταβάλλουσιν ἐπίσης τὴν φωνήν. Αἱ νευροπαθεῖς αὗται ἀσθένειαι θεραπεύονται διὰ τῆς ὑδροθεραπευτικῆς, διὰ τῆς χρήσεως σιδήρου, κίνας, ἐλαίου τῆς μουρούνας καὶ βρωμούχου κάλεως. Ἐν συνόλῳ εἰπεῖν αἱ ἀσχολούμεναι εἰς τὴν ᾠδικὴν ἔτονται ὑπογραμμὸς αὐστηρᾶς ὑγιεινῆς, ὅπως τὸ θαυμάσιον τῆς φύσεως χάρισμα, ἡ καλή των φωνὴ μαγεύει ἐσαεὶ τὰς μουσολήπτους καρδίας των καὶ καρδίας μας.

(Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ) Μαρία Βελλῆ.

ΠΟΛΥ ΑΡΓΑ

(Συνέχεια ἴδε προηγ. φύλλ.)

Οἴμοι! Κυρία. Χθὲς ἠθέλησε νὰ ὑπάγῃ μόνος πεζῇ, νὰ ἐπισκεφθῇ τινα. Τὸ λιθόστρωτον ἦτο ὀλισθηρὸν εἰς τὰς ἐπαράτους αὐτὰς ὁδοὺς πρὸς τὸν κατήφορον· ὁ κύριός μου ἔπεσε κατερχόμενος τὴν ὁδὸν Λαρποροῦκώ, καὶ ἐφονεύθη πάραυτα.

Ἡ κυρία βλέπει καλὰ ὅτι δὲν δύναται νὰ εἰσέλθῃ.

Ὁ κεραυνὸς ἐκρηγνύμενος ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τῆς δυστυχοῦς γυναικὸς δὲν θὰ τῇ προξένει τόσον κακόν, ὅσον ἡ ἀπαίσιος αὕτη εἴδησις. Χωρὶς νὰ σκεφθῇ νὰ ἀποκριθῇ εἰς τὸν ὑπηρέτην, χωρὶς νὰ ζητήσῃ νὰ ρίψῃ σταγόνας τινὰς ἀγιασμένου ὕδατος ἐπὶ τοῦ σώματος τοῦ ἀνθρώπου ἐκείνου, ὅστις ἀπέθανε καθ' ἣν στιγμὴν ἤρχετο νὰ τὴν βεβαιώσῃ ὅτι ἡ ἀθλιότης της μετετρέπετο εἰς εὐημερίαν, ἣν δὲν ἠδύνατο πλέον νὰ ἐλπίζῃ, ἐπανέλαβε κλονουμένη καὶ ἀσυνειδήτως τὰς ὁδούς, δι' ὧν εἶχε διέλθη. Καὶ ὅταν ὑπερεπήδησε μηχανικῶς τὰς βαθμίδας τῶν ἐξ πατωμάτων, ἤνοιξε τὴν θύραν καὶ ἔπεσεν ὡς σωρὸς πλησίον τῆς εἰκόνος τῆς μητρός της.

Δύο μόνον εἰκόνες διέσχιζον τὸν πυρέσσοντα ἐγκέφαλόν της· ἡ ἀναμιμνήσκουσα τὴν εὐγενῆ καὶ ὡράιαν κεφαλὴν τοῦ γέροντος ἰατροῦ, καὶ ἡ τοῦ τέκνου της πλαγιασμένου ἐν τῷ ἐξ ἀργίλλου λίκνῳ του, ἔνθα οὐδέποτε θὰ ἤνθιζεν ἄνθος, ἔνθα οὐδέποτε θὰ εἰσεχώρει δάκρυ.

. . . . . .

Τὴν αὐτὴν ἑσπέραν φορεῖον νοσοκομείου ἐσταμάτα εἰς τὴν θύραν μιᾶς τῶν τελευταίων οἰκιῶν τῆς ὁδοῦ Πιγάλ, καὶ μετά τινας στιγμὰς οἱ οἰκοφύλακες ἀπέθετον ἐπὶ ἀθλίου στρώματος γυναῖκα τυλιγμένην ἐντὸς εὐρέος ἐξ ἐρίου σκεπάσματος.

Ἡ ἀσθενὴς ἔσφιγξε σπασμωδικῶς ἐπὶ τοῦ ἀσθμαίνοντος στήθους της δύο μικρὰς εἰκόνας ἐξ ἐβένου, περιβαλλομένας ὑπὸ χρυσοῦ. Οἱ ὀφθαλμοί της καταπληκτικῶς διαστελλόμενοι ἀνήγγελον ἰσχυρὸν πυρετόν, συνοδευόμενον ὑπὸ παραληρισμῶν. Ἐπανελάμβανε διὰ βραχέος τόνου λέξεις τινάς, μεταξὺ τῶν ὁποίων ἐπανήρχοντο συχνὰ αἱ ἑξῆς: *Πολὺ ἀργά. . . .*

Ἡσυχάσατε, μικρά μου κυρία, τῇ εἶπεν ὁ γέρων θυρωρός, καταβιβάζων τὰ λινὰ παραπετάσματα διὰ νὰ τὴν ὑπερασπίσωσι κατὰ τοῦ ψύχους· δὲν εἶναι πολὺ ἀργά! Εἰς τὸ πτωχοκομεῖον θὰ σᾶς παραλάβωσιν.

Πολὺ ἀργά! . . . ἐπανέλαβεν ἡ θνήσκουσα, ἧς ἡ ἀγωνία ἤρχιζε, διότι συμφόρησις ἐγκεφαλικὴ ἐπελθοῦσα ἐκ τοῦ προϊνοῦ κλονισμοῦ ἔδιδεν ὀλίγας περὶ σωτηρίας ἐλπίδας.

Οἱ φορεῖς ἐξεκίνησαν, ἀκολουθούμενοι ὑπὸ τῆς οἰκοφύλακος, ἥτις ἐμεμψιμοίρει ἀναγκαζομένη νὰ διατρέξῃ τὸν μακρὸν αὐτὸν δρόμον ὑπὸ τοιοῦτον ψῦχος.

Ἔτσι, εἶπεν, ἡ θυρωρὸς πρὸς τὰς φλυάρους, ἃς εἶχεν ἐλκύσει τὸ λυπηρὸν τοῦτο θέαμα, ἔτσι λυόνει ἡ καρδία νὰ βλέπῃ τις τὴν νεότητα πληττομένην ὑπὸ τοῦ κακοῦ τόσῳ αἰφνιδίως. Δὲν ἔλαβε τὸν καιρὸν νὰ τακτοποιήσῃ τὰ πράγματά της.....

Τὰ πράγματά της! ἐπανέλαβε χαιρέκακός τις γείτων, δὲν εἶναι καθόλου δυσκίνητα, ἀλλὰ δὲν πιστεύω νὰ κατορθώσῃ ὁ νοικοκύρης νὰ πληρωθῇ ἀπ' αὐτά, τὰ δύο μηνιάτικα ποῦ τοῦ χρεωστεῖ.

Μικρὸ τὸ κακό! καλὴ γειτόνισα, ἀπήντησεν ἡ θυρωρός. Περισσότερον λυποῦμαι τὴν δύσμοιρη αὐτὴ γυναῖκα, παρὰ τὸν φιλάργυρον τὸν νοικοκύρη.

Ἀλήθεια, ἀλήθεια, ἔχεις δίκαιο, κυρὰ Χιπελοῦ. Καὶ προσέθηκε μετὰ προσπεποιημένης ἀγαθότητος.

Τί παραξενιὲς ποῦ ἔχουνε αὐτοὶ οἱ ἀσθενεῖς! φαντάσου νὰ τῆς ἔλθῃ ἡ ἰδέα νὰ πάρῃ μαζύ της τῆς δύο εἰκόνες, ποῦ εἶχε κρεμασμένες κοντὰ στὸν καθρέπτη της τὴν ὥρα ποῦ ἡ θέρμη ἄναβε τὸ κεφάλι της.

Μετ' ὀλίγον ἡ θύρα τοῦ νοσοκομείου ἀνεῴγη ὅπως ἀφεθῇ ἐλευθέρα ἡ δίοδος εἰς τὸ φορεῖον, ἀλλ' ὅτε ἀνεσύρθη τὸ ὕφασμα τὸ καλύπτον τὴν Κυρίαν Ἀρνὼ εὗρον σῶμα ἄνευ ζωῆς.

Αἱ χεῖρές της συνεσπασμέναι ἐκράτουν εἰσέτι τὰ δύο πολύτιμα μικρογραφήματα. Θὰ ἔλεγέ τις, ὅτι ἐκπνέουσα ἐξέφρασε δι' ὑψίστης χειρονομίας τὴν ἐπιθυμίαν νὰ μὴ ἀποχωρισθῇ τῶν προσφιλῶν ἐκείνων ἀντικειμένων, μαρτύρων τῶν θλιβερῶν ἀγωνιῶν της, καὶ τῶν συνθλιβεισῶν ἐλπίδων της Καὶ ὅμως τὴν ἱερὰν καὶ σεβαστὴν ταύτην ἐπιθυμίαν τῆς θνησκούσης δὲν ἐξεπλήρωσαν ὡς μὴ ἐλθοῦσαν καταλλήλως. Ἔπρεπεν ἴσως διὰ ζώσης νὰ ὑποδείξῃ ὅτι δὲν ἀποχωρίζεται τῶν μόνων συντρόφων τῶν ἀτυχημάτων της, ἀλλ' ἦτο «Πολὺ

ἀργά» καθόσον ἡ πνοὴ τοῦ θανάτου ἐπελίδνωσε τὰ χείλη της καὶ ἐπάγωσε τὸ εὐρὺ μέτωπόν της.

Ἡ ἱστορία αὕτη δὲν εἶναι ἢ ἓν ἐπεισόδιον τοῦ βίου μιᾶς γυναικός· μία τῶν ἀπείρων σκηνῶν τοῦ μεγάλου δράματος τοῦ ἀνθρωπίνου βίου, ὅπερ παίζεται χωρὶς νὰ καταβιβασθῇ ἡ αὐλαία, καὶ ἔνθα πάντες ἔχουσι τὸ μέρος των, ὁτὲ μὲν εὐχάριστον καὶ γελόεν, ὁτὲ δὲ δραματικὸν καὶ σκοτεινόν.

Κωνσταντία Ο. Κάρπου.

Μετάφρασις ἐκ τοῦ γαλλικοῦ.

Ἐν Μεσολογγίῳ τῇ 28 Ἀπριλίου 1889.

ΑΙ ΝΕΑΙ ΟΙΚΙΑΙ ΜΑΣ.

Εἶναι ζήτημα εἰσέτι ἐὰν ἡ ἐπίπλωσις τοῦ οἴκου ἀνάγεται εἰς τὴν δικαιοδοσίαν τῆς γυναικὸς ἢ τοῦ ἀνδρός. Δὲν θὰ δοκιμάσωμεν νὰ ἀνακηρύξωμεν τὴν γυναῖκα ἁρμοδιωτέραν, γνωρίζουσαι ὅτι ὅπου ὑπάρχει σύμπνοια αἱ ἰδέαι συμβαδίζουσι, ἐπικρατεῖ δὲ πάντοτε ἡ ὀρθοτέρα, ἀδιάφορον ἐὰν ἀνήκῃ αὕτη εἰς τὸν ἄνδρα ἢ εἰς τὴν γυναῖκα.

Σήμερον δὲν πρόκειται περὶ ἐπιπλώσεως ἀλλὰ μᾶλλον περὶ ἀρχιτεκτονικῆς διακοσμήσεως. Τὰ ὑαλώματα τῶν θυρῶν καὶ παραθύρων κατὰ τὰς τελευταίας ταύτας δεκαετηρίδας, συνίσταντο ἐξ ἑνὸς καὶ μόνου μεγάλου τεμαχίου ὑάλου δι' ἕκαστον παραθυρόφυλλον. Μόνον οἰκίαι μικραὶ καὶ ἄνευ καλλιτεχνικῆς διακοσμήσεως ἔφερον ἐπὶ τῶν θυρῶν καὶ παραθύρος των ὑάλους εἰς μικρὰ τεμάχια. Σήμερον ὁ συρμὸς ἀνατρέπεται. Τὰ ἀκέραια ὑαλώματα τέμνονται εἰς μικρὰ τετραγωνίδια καὶ ταῦτα χρησιμεύουσι διὰ τὰς θύρας καὶ τὰ παράθυρα.

Ὅσον δ'ἀφορᾷ εἰς τὸν στολισμὸν τῶν τοίχων ὁ συρμὸς ὀπισθοχωρεῖ κατὰ ἕνα αἰῶνα. Οἱ τοῖχοι κατὰ ἀνατολικὸν ρυθμὸν ἐπιστρώνυνται διὰ ξύλου πολυτίμου ἢ ἁπλοῦ — ἀναλόγως τῶν μέσων ἅτινα ἕκαστος διαθέτει — ἐπὶ τοῦ ὁποίου προσαρμόζονται μικραὶ τετράγωνοι θῆκαι, καλλιτεχνικῶς ἐπεξειργασμέναι καὶ φέρουσαι ἐν τῷ μέσῳ ὡραίαν ἐκ χρωμάτων εἰκόνα.

Συνήθως εἰκόνες προσώπων τῆς οἰκογενείας ἢ καὶ στενῶν φίλων τοποθετοῦνται ἐντὸς τῶν κομψοτάτων τούτων θηκῶν καὶ οὕτως ἡ αἴθουσα ἀποτελεῖ ἐν αὐτῷ θελκτικὴν καλλιτεχνικὴν πινακοθήκην.

Τοιούτους τοίχους ἀπαντᾷ τις σήμερον εἰς πλείστας ἐν Τουρκίᾳ οἰκίας, μὲ τὴν διαφορὰν ὅτι αἱ θῆκαι ἐκείνων χρησιμεύουσιν ἀντὶ ἐρμαρίων, ἐν οἷς φυλάσσονται τὰ λεπτουργήματα, τὰ πολύτιμα σκεύη, ἐν γένει δὲ καὶ τὰ πολύτιμα τῆς οἰκογενείας κοσμήματα.

Ἑλένη Γεωργιάδου.

ΕΤΑΙΡΙΑ ΕΝΘΑΡΥΝΟΥΣΑ ΤΗΝ ΑΓΑΘΟΕΡΓΙΑΝ

Ἐν Παρισίοις λειτουργεῖ ἑταιρία ὑπὸ τὸν ἄνω τίτλον ὑπὸ τὴν προεδρίαν τοῦ ἐν πᾶσι πρωταγωνιστοῦντος Ἀκαδημαϊκοῦ κ. Ἰουλίου Σίμονος. Τὴν προπαρελθοῦσαν Κυριακὴν ἐγένετο ἡ ἀπονομὴ τῶν βραβείων καὶ διπλωμάτων μετὰ ὡραιοτάτην ὑπὲρ τῆς ἀγαθοεργίας προσλαλιὰν τοῦ προέδρου κ. Ἰουλίου Σίμωνος.

Λυπούμεθα διότι τὰ περιωρισμένα τῆς ἀνταποκρίσεως ταύτης ὅρια δὲν μᾶς ἐπιτρέπουσι νὰ ἀναγράψωμεν τὰς εὐγενεῖς καὶ γενναίας πράξεις τῶν 300 βραβευθέντων. Ἀρκούμεθα δὲ εἰς ἀναγραφὴν τῶν ἐξεχόντων γυναικείων ὀνομάτων. Πολιτικὸν στέφανον ἔλαβεν μοναχή τις ἀδελφὴ Ἐλισάβετ, ἡ ἱδρύτρια τοῦ Ναυτικοῦ ὀρφανοτροφείου. Χρυσοῦν μετάλλιον ἀπενεμήθη εἰς τὴν δωδεκαετῆ κόρην Ἀμάνδαν Μενιέ, τὴν μόνην προστάτιδα τῆς ἐπταμελοῦς οἰκογενείας της. Ἡ βράβευσις αὕτη ἐγένετο συνεπείᾳ παραστάσεων ὁλοκλήρου τοῦ διαμερίσματος τῆς Βατινιῶλ. Ἡ μικρὰ Ἀμάνδα εἶναι ἐργάτις κερδίζουσα ὑπὲρ τὰ 5 φρ. καθ' ἑκάστην. Πλὴν τῆς ἀμοιβῆς, ἣν λαμβάνει παρὰ τοῦ ἐργοστασίου ἐν ᾧ ἐργάζεται, διαθέτει τὰς πρωϊνὰς καὶ ἑσπερινὰς ὥρας της εἰς μικρὰς ἐργασίας τῶν εὐπόρων κατοίκων τῆς συνοικίας, οἵτινες καὶ ἀμείβουσι γενναιότατα τοὺς κόπους της. Διὰ τοῦ εἰσοδήματός της διατηρεῖ ἐντὸς καθαρωτάτου δωματίου τὴν ἀπὸ τετραετίας ἤδη κατάκοιτον μητέρα της, τὸν ἐξ ἐπιληψίας προσβαλλόμενον πατέρα της καὶ 4 ἀδελφάς της, ὧν ἡ μικροτέρα τετραέτις.

Μετάλια ἀργυρᾶ ἔλαβον: ἡ ἑβδομηκοντοῦτις δεσποινὶς Ἐμὰς διαμείνασα εἰς τὴν ὑπηρεσίαν μιᾶς καὶ τῆς αὐτῆς οἰκογενείας ἐπὶ 45 ἔτη. Ἡ γραῖα κόρη Δυπὲς καὶ ἡ κ. Δουὲ ὑπηρετοῦσαι παρὰ τῇ οἰκογενείᾳ Γιρὸρ ἀπὸ τοῦ 1837. Ἡ δεσποινὶς Βεζελὲ κωφάλαλος, ἀλλ' ἔξοχος σχεδιαστής. Ἡ χήρα Τρουλὲ ὑπηρετοῦσα ἐπὶ 63 ἔτη παρὰ τῇ αὐτῇ οἰκογενείᾳ. Καὶ τέλος ἡ ὀγδοηκοντοῦτις δεσποινὶς Δεκάς, ἥτις καίτοι ἐγγονὴ ὑπουργοῦ τινος τοῦ Καρόλου Χ'. οὐχ ἧττον προσεκολήθη ὡς θαλαμηπόλος κατὰ τὸ 14ον ἔτος τῆς ἡλικίας της παρά τινι οἰκογενείᾳ, διαμείνασα αὐτόσε μέχρι σήμερον.

Τὸ εὐεργετικὸν τοῦτο σωματεῖον ἀπένειμε τὸ ἀνώτερον μετάλλιόν του πρὸς τὴν αὐτοκράτειραν καὶ τὸν αὐτοκράτορα τῆς Ρωσσίας διὰ τὰς παρασχεθείσας ὑπ' αὐτῶν βοηθείας τοῖς πληγωθεῖσι κατὰ τὴν ἐκτροχίασιν τοῦ σιδηροδρόμου Βόφσκη.

ΤΙΝΕΣ ΟΙ ΚΙΝΔΥΝΟΙ ΤΗΣ ΧΡΗΣΕΩΣ ΚΑΚΗΣ ΟΡΙΖΟΚΟΝΕΩΣ

Τὴν ἐκλεκτοτέραν ὀριζόκονιν (πούδραν) τὰ εὐωδέστερα δροσιστικὰ τοῦ δέρματος αἱ καλαίσθητοι Κυρίαι ἐπιτακτικῶς ἀπὸ τῶν μυροπρομηθευτῶν των ἀπαιτοῦσι! Κόνιν ζητοῦσιν ἱκανὴν νὰ διαχύσῃ ἐπὶ τοῦ προσώπου των στιλπνότητα καὶ μεθυστικὰ καὶ ἡδυπαθῆ ἀρώματα. Ἀδιαφοροῦσιν ὅμως ἐξ ὁλοκλήρου, ἀλλ' οὔτε ἐξετάζουσι διὰ ποίων μέσων οἱ προμηθευταί των ἀνταποκρίνονται εἰς τὰς ὁσημέραι ἀπαιτητικωτέρας των ἀξιώσεις! Εἰς ἓν καὶ μόνον προσβλέπουσιν, εἰς τὸ ἀποτέλεσμα.

Ὁ προμηθευτὴς ἐν παρομοίᾳ περιπτώσει γνωρίζων καλῶς, ὅτι ὁ σκοπὸς ἀγιάζει τὰ μέσα προστρέχει εἰς τὰ νάματα τῆς ἀνεξαντλήτου ἐπιστήμης καὶ μετὰ μικρὸν διὰ πομπωδῶν προκηρύξεων καὶ μεγάλου πατάγου παρουσιάζει ὀριζόκονιν τελευταίας δήθεν τελειοποιηθείσης ἐφευρέσεως, ἤτοι φύραμα στεατίτιδος, ἀλαβάστρου, ἀνθρακικοῦ ἄλατος καὶ ἀσβέστου. Εἰς ταῦτα δὲ πάντα ἐπιπροσθετόμενος καὶ ὁ ἀνθρακικὸς μόλυβδος ἀποκαθιστᾶ τὴν ὀριζόκονιν μονίμως στιλπνήν, ἐγκάθετον ἐπὶ τοῦ προσώπου. Οὕτως ὑπηρετεῖ τὴν ἰδιότροπον Κυρίαν, ἥτις πληρόνει πολὺ ἀκριβὰ τὴν χαράν της, διότι βραδύτερον ἐπέρχεται τελεία τοῦ δέρματος καταστροφὴ διὰ τῆς ἀπορροφήσεως τῶν ἄνω δηλητηριωδῶν οὐσιῶν ὑπὸ τῶν πόρων.

Ἡ γνησία ὀριζόκονις εἰς τὴν ἐλαφροτέραν πνοὴν σκορπίζεται, εἰς τὴν ἀπαλοτέραν προστριβὴν χάνεται, ἐκείνη δὲ καὶ δὲν βλάπτει. Ἡ γνησία ὀριζόκονις δὲν λευκαίνει, ἀλλὰ δροσίζει. Ἡ λευκαίνουσα εἶναι ψιμμύθιον εἰς κόνιν, καταστρέφον τὸ δέρμα.

Μαρία Βελλῆ.

ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΩΝ ΑΝΘΕΩΝ

Ρόδον.

Τίς γνωρίζει νὰ ψάλλῃ καὶ δὲν ἔψαλλε τὸ ρόδον! Οἱ ποιηταὶ ἀποκαλοῦντες τοῦτο τέκνον τοῦ οὐρανοῦ, στολισμὸν τῆς γῆς καὶ δόξαν τοῦ ἔαρος, δὲν εἶπον ὑπερβολήν. Διότι οὐδεὶς τίτλος, οὐδεμία ἔκφρασις ἠδυνήθη νὰ ἀποδώσῃ ποτὲ πιστῶς τὴν γοητείαν τοῦ ἄνθους τούτου, τὸ μαγευτικὸν σύνολόν του καὶ τὴν ἁρμονικὴν χάριν του. Ἡμιάνοικτον, ὁ ὀφθαλμὸς ἀκολουθεῖ μετ' ἀπολαύσεως τὰς ἁρμονικὰς γραμμάς του. Ἀλλὰ πῶς νὰ περιγραφῇ τὸ κομψὸν σφαιρικὸν σχῆμά του, τὸ γλυκὺ ἄρωμα, ὅπερ ἀποπνέει! Ἴδετέ το ἀναπτυσσόμενον ὑπὲρ τὸ θαλλερὸν φυλλωμά του καὶ περικυκλούμενον ὑπὸ πολυαρίθμων καλύκων!

Ἤθελέ τις πιστεύσει ὅτι ὁ βασιλεὺς οὗτος τῶν ἀνθέων παίζει ἐρωτύλως μὲ τὸν περὶ αὐτὸν πνέοντα ἄνεμον, στολίζεται φιλαρέσκως μὲ τὰ δάκρυα τῆς δρόσου, ἅτινα πρωΐαν καὶ ἑσπέραν λούουσιν αὐτό. Ὅτι μειδιᾷ εἰς τὰς ἀκτῖνας τοῦ ἡλίου αἵτινες διανοίγουσιν αὐτό. Ἤθελέ τις εἴπει ὅτι ἡ φύσις ἐξαντλήθη, ἀφοῦ παρεχώρησεν αὐτῷ τὴν ἀνθηρότητα, τὴν καλλονήν, τὸ ἄρωμα, τὴν λαμπρότητα καὶ τὴν χάριν της. Τὸ ρόδον δὲ εἰς ἀνταπόδοσιν στολίζει καὶ καλλύνει ὅλην τὴν φύσιν, διότι εἶναι τὸ κοινότερον τῶν ἀνθέων.

Τὴν ἡμέραν, καθ'ἣν ἡ καλλονή του εἶναι τελεία, ἀποθνήσκει. Ἀλλ' ἀνὰ πᾶν ἔαρ ἐπανέρχεται ὑπέρ ποτε καλόν, νέον καὶ ἀνθηρόν. Ἔμβλημα πάσης ἡλικίας, διερμηνεὺς πάντων τῶν αἰσθημάτων μας τὸ ρόδον μετέχει τῶν ἑορτῶν, τῆς χαρᾶς καὶ θλίψεώς μας. Ἡ χαρίεσσα εὐθυμία στεφανοῦται δι' αὐτοῦ, ἡ ἀγνὴ αἰδὼς δανείζεται τὸ ἐρυθροῦν του χρῶμα. Συγκρίνουσι πρὸς αὐτὸ τὴν καλλονήν, καὶ τὸ προσφέρουσιν ὡς βραβεῖον πρὸς τὴν ἀρετήν. Εἶναι τὸ σύμβολον τῆς νεότητος, τῆς ἀθωότητος καὶ τῆς χαρᾶς.

Ἓν φύλλον ρόδου.

Ὑπῆρχεν εἰς Ἀμαδὰν Ἀκαδημία σοφῶν, ἧς ὁ κανονισμὸς εἶχεν ὡς ἑξῆς: *Οἱ Ἀκαδημαϊκοὶ θὰ σκέπτωνται πολλά, θὰ γράφωσιν ὀλίγα καὶ θὰ λέγωσιν ὀλιγώτερα.* Ὁ δόκτωρ Ζὲμ διάσημος καθ' ὅλην τὴν Ἀνατολήν, ἔμαθεν ὅτι ἐχήρευσε θέσις τις ἐν τῇ ἐν λόγῳ Ἀκαδημίᾳ! Ἐπαρουσιάσθη ὅθεν πρὸς ἀπόκτησιν τῆς θέσεως ταύτης. Δυστυχῶς ἔφθασε πολὺ ἀργά. Τὰ μέλη τῆς Ἀκαδημίας κατελήφθησαν ὑπὸ μεγάλης στενοχωρίας, διότι κατ' ἀνάγκην ἀνωτέραν εἶχον παραχωρήσει τὴν θέσιν ἐκείνην εἰς ἰσχυρόν τινα, ἀλλ' ἡμιμαθῆ τῆς πόλεως ἄνδρα.

Ὁ πρόεδρος ἀγνοῶν πῶς νὰ ἐκδηλώσῃ σιωπηλῶς τὴν ἀποποίησίν του πρὸς τόσῳ ἔξοχον ἄνδρα ἐζήτησε ποτήριον, ὅπερ ἐπλήρωσεν ὕδατος τόσον ἐπακριβῶς, ὥστε μία σταγὼν περιπλέον θὰ ἐχύνετο. Ὁ σοφὸς ἀνὴρ κατενόησεν ἐκ τῆς σιωπηλῆς ταύτης πράξεως, ὅτι δὲν ὑπῆρχε πλέον θέσις δι' αὐτόν. Ἀπεσύρετο μελαγχολικῶς, ὅτε αἴφνης παρετήρησεν ἐπὶ τοῦ ἐδάφους ἓν φύλλον ρόδου. Ἐπὶ τῇ θέᾳ τούτου ὁ σοφὸς ἀνέκτησε τὸ θάρρος του! Λαμβάνει τὸ φύλλον τοῦ ρόδου καὶ θέτει αὐτῷ μετὰ τόσης προσοχῆς καὶ δεξιότητος ἐπὶ τοῦ ὕδατος τοῦ πλήρους ποτηρίου, χωρὶς οὔτε μία σταγὼν νὰ ἐκρεύσῃ ἐξ αὐτοῦ. Εἰς τὸ εὐφυέστατον τοῦτο πείραμα πάντες οἱ παρεστῶτες κατεχειροκρότησαν καὶ ὁ δόκτωρ διωρίσθη μέλος τῆς σιωπηλῆς ἀκαδημίας μετὰ πολλῶν ἐπευφημιῶν.

ΕΝΕΔΡΑ

ψεών του. Ὁ Βουρέῦ τὸν ἤκουσε χωρὶς νὰ τὸν διακόψῃ. Ὅταν δ' ἐτελείωσε: Λοιπὸν ἔχεις ἀνάγκην ἀπὸ ἓξ χιλ. φράγκα;

Ναί, ἄλλως αὔριον δημεύεται τὸ σπίτι μου.

Θὰ σοὶ δώσω ἐγὼ τὰς ἓξ χιλ. φρ. Μήπως δὲν ἤμεθα φίλοι! μὴ δὲν εἴμεθα συγγενεῖς! Ὁ υἱός μου δὲν θὰ γείνῃ σύζυγος τῆς Λουκιανῆς σου; Ἐγειρόμενος δὲ μετὰ κόπου διηυθύνθη πρὸς τὸ σκοτεινὸν δωμάτιον.

Ἔλα, εἶπε πρὸς τὸν Δοριάτ. Πάρε φῶς... διότι ἐτοίχωσα τὸ παράθυρον ἀπὸ φόβον τῶν κλεπτῶν... βλέπεις;..

Ὅταν ἔφθασαν εἰς τὸ δωμάτιον ὁ Δοριάτ, ὅστις δὲν ἐτόλμα νὰ πιστεύσῃ ἀκόμη τοὺς ὀφθαλμούς του, εἶπε δακρύων.

Λοιπόν! εἶναι ἀλήθεια ὅτι θὰ μοὶ δώσῃς τὰς ἓξ χιλ. φρ. ὅτι τὸ σπίτι μου δὲν θὰ πωληθῇ; Καὶ ἐπὶ μᾶλλον συγκινούμενος. Ἄκουστε, τῷ εἶπον, ἄφες νὰ σὲ ἀγκαλισθῶ ὡς σωτῆρα μου καὶ νὰ σοὶ ζητήσω συγγνώμην δι' ὅλας τὰς κακὰς ἰδέας, ἃς εἶχον σχηματίσει περὶ σοῦ.

Καὶ ὁ πτωχὸς Δοριάτ μόλις κατώρθωνε νὰ συγκρατῇ τὰ δάκρυά του, ἅτινα ἔσπευδε νὰ στεγνόνῃ διὰ τοῦ μανδυλίου του. Ἐναγκαλιζόμενος δὲ τὸν Βουρέῦ ἀφῆκε νὰ πέσῃ κατὰ γῆς τὸ ρινόμακτρόν του. Ἐν τῇ συγκινήσει του δὲ ἐξῆλθεν ἐκεῖθεν χωρὶς νὰ τὸ ζητήσῃ, ὑποθέτων ἄλλως ὅτι τὸ εἶχε θέσει ἐντὸς τοῦ θυλακίου του.

Καὶ ἐπανῆλθον εἰς τὸ μαγειρεῖον, ὅπου ὁ Βουρέῦ ἐνεχείρισε πρὸς τὸν Δοριὰτ ἓξ χιλιόφραγκα.

Θὰ σοὶ κάμω ἀπόδειξιν παραλαβῆς, εἶπεν ὁ Δοριάτ.

Ὄχι, φίλε μου! Δὲν εἶναι ἀνάγκη. Ἐὰν ἀποθάνω θὰ τὰ δώσῃς εἰς τὸν υἱόν μου, εἰς τὴν κόρην σου.

Ὁ Δοριὰτ ἐπέμενεν· ἐὰν ἀποθάνω ἐγώ; εἶπεν.

Δὲν θέλω ἀπόδειξιν, σοῦ λέγω. Ἀρκετὰ σὲ ἐλύπησα, ὡς λέγεις, χωρὶς νὰ τὸ θέλω, φίλε μου, πίστευσέ με.

Ἄς γείνῃ, ὅπως θέλῃς, προσέθηκεν ὁ Δοριάτ, εὐχαριστῶν τὸν φίλον του καὶ ἀπομακρυνόμενος.

Ἡ σύζυγός του τὸν ἀνέμενε εἰς τὸ ἄκρον τῆς γωνίας τῆς ὁδοῦ. Ἐκ τοῦ εὐθύμου ὕφους του ἐκείνη ἐννόησεν ὅτι τῇ ἔφερε τὰ χρήματα. Ἐρρίφθη εἰς τὸν λαιμόν του ἀφῆκε νὰ ρεύσωσι τὰ δάκρυά της λέγουσα: Δὲν σοὶ ἔλεγα ἐγώ! ὅτι εἶχα καλὴν προαίσθησιν. Καὶ λαμβάνουσα τὰ χρήματα ἡ καλὴ γυνὴ ἐπανελάμβανε. Τί εὐτυχία! ἐσώθημεν!

Ὁ Δοριὰτ διηγήθη αὐτῇ τὰ κατὰ τὸν Βουρέῦ καὶ ὅλοι χαρὰ ἀπεσύρθησαν νὰ ἀναπαυθῶσι. Τὴν ἐπαύριον τὸ πρωΐ ἐνῷ ὁ Δοριὰτ ἐκαλλιέργει τὰ ἄνθη του, ἡ Λουκιανὴ ἔτρεξε πρὸς αὐτὸν καὶ μὲ ὀφθαλμοὺς κατερύθρους καὶ ὡσεὶ ἀλλοφρονοῦσα: πατέρα μου! ὁ πτωχός! ὁ κ. Βουρέῦ!!

Ἔ!! τί εἶναι; τί τρέχει;

Εὑρέθη σήμερον τὸ πρωΐ... δολοφονημένος.....

ΕΞΕΤΑΣΕΙΣ

Ἀπὸ τῆς 11 Ἰουνίου ἐγένετο ἔναρξις τῶν ἐξετάσεων τοῦ ὑπὸ τῆς κ. Ἀσπασίας Β. Σκορδέλη διευθυνομένου Ἀστικοῦ Παρθεναγωγείου. Πλὴν τῆς ἐπιτυχοῦς ἐκτελέσεως τῆς γυμναστικῆς καὶ ᾠδικῆς, τῶν δύο τούτων μορφωτικῶν τῆς ψυχῆς καὶ τοῦ σώματος μαθημάτων, αἱ καθ' ἕκαστα ἐξετάσεις ἔσχον ἀποτέλεσμα ἀντάξιον τῆς ἐνδελεχοῦς μερίμνης καὶ τῶν ὑπὲρ τῆς θηλείας ἐκπαιδεύσεως ἀγώνων τῆς ἐλογίμου νεαρᾶς διευθυντρίας, ὡς καὶ τοῦ ἄριστα κατηρτισμένου προσωπικοῦ τῆς σχολῆς.

Παρθεναγωγεῖον Χίλλ Ἀπὸ τῆς 12 Ἰουνίου ἐγένετο ἔναρξις τῶν ἐξετάσεων τοῦ ἀξιολόγου παρθεναγωγείου Χίλλ, διευθυνομένου ὑπὸ τῆς ἐλογίμου κυρίας Μπέσσης Μάσσωνος. Αἱ μαθήτριαι ἁπασῶν τῶν τάξεων ἐξετασθεῖσαι παρὰ τῶν οἰκείων καθηγητῶν καὶ διδασκάλων ἀπήντησαν εὐστοχώτατα καὶ μετὰ πολλῆς ἑτοιμότητος ἔν τε τῇ Ἑλληνικῇ, γαλλικῇ καὶ Ἀγγλικῇ γλώσσῃ. Αἱ πρόοδοι ἄλλως τοῦ ἀρχαίου τούτου Παρθεναγωγείου γνωσταὶ τυγχάνουσιν ἐν τῇ ἡμετέρᾳ πόλει. Ἀπὸ 17 τρ. μ. ἐπεσφραγίσθησαν αἱ ἐξετάσεις τοῦ Παρθεναγωγείου τούτου ἐξετασθέντων τῶν νηπίων εἰς τὰ μικρὰ των μαθήματα καὶ παίγνια, ἐν οἷς τόσον ἀπεδείξαν ὅτι εὐδοκιμοῦσι.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Κον Μ. Θ. Τ. Κεφαλληνίαν. Ὄχι ἅπαξ, ἀλλὰ δὶς ἀπεστείλαμεν ὑμῖν ἀνὰ τρεῖς εἰκόνας. Φαίνεται ὅτι κατακρατοῦνται εἰς τὰ ταχυδρομεῖα. Θὰ στείλωμεν καὶ ἐκ τρίτου.—Καν Ε. Μ. Λαύριον Εἶναι καιρὸς νομίζομεν νὰ ἀποστείλητε τοὐλάχιστον τὴν τοῦ παρελθόντος ἔτους συνδρομήν. Ἡ ὑπομονὴ ἔχει καὶ ὅρια. — Κον Ι. Π. Ἀμισόν. Νέαι συνδρομήτριαι ἐνεγράφησαν. Φύλλα καὶ ἀποδείξεις ἀποστέλλονται. Εὐχαριστοῦμεν δι' εὐγενῆ μέριμναν. — Καν Αν. Δ. Ἀθήνας. Ἀναγκαῖον κακὸν καὶ αὐτό. Βεβαίως τὸ λευκὸν φέρεται κατὰ τὸ θέρος εἰς ἐκδήλωσιν πένθους. Ἀλλ' ἐπειδὴ ὁ κόσμος ἐδῶ δὲν ἐσυνείθισεν εἰς αὐτὸ τὸ εἶδος τῆς πενθηφορίας, χρησιμοποιήσατε τὸ λευκὸν μόνον κατ' οἶκον. — Καν Εὐ. Κ. Ὀλτένιτζαν. Νέαι συνδρομήτριαι ἐνεγράφησαν. Ἀντίτιμον διὰ τοκομεριδίου. Τὰς Εἰκόνας σᾶς προσφέρ μεν εὐχαρίστως ἡμεῖς. Γράφομεν. Κον Ν. Κ. Γ. Κ)πολιν. Συμμορφούμεθα ὁδηγίαις σας. — Κον Σ. Τ. Σ. Μαγκουρέλιον. Ἐπιστολή σας ἐλήφθη. Μυρίας εὐχαριστίας δι' εὐγενεῖς φροντίδας· γράφομεν προσεχῶς· συμμορφούμεθα ὁδηγίαις σας.

ΣΥΜΒΟΥΛΗ

Πῶς καθαρίζονται τὰ φουλάρια, μεταξωτὰ μανδύλια, περικνημίδες κ. λ. Βράζετε ποσότητα τινα πιτύρων, σχηματίζετε ἐκ τούτων εἶδος ζύμης, καὶ ταύτην μεταχειρίζεσθε ἀντὶ σάπωνος πρὸς καθαρισμὸν τῶν ἄνω ἀντικειμένων.

ΣΥΝΤΑΓΗ

Ὠὰ σάλτσα. Κόπτετε 1)2 ὀκ. ντομάτες, τηγανίζετε καλῶς μὲ βούτυρον. Μετὰ ταῦτα τρίβετε 80 δρ. τηρὸν πετροσέλινον (μαϊντανὸ) ψιλόν, φρέσκα κρόμμυα ψιλὰ κομμένα, πιπέρι καὶ ἥμισυ ποτήριον λευκοῦ οἴνου. Βράζετε ὅλα αὐτὰ εἰς ἥσυχον πῦρ, ἕως ὅτου ὁ τυρὸς διαλυθῇ. Ρίπτετε 6—7 ὠὰ καλῶς κτυπημένα, ἀνχμιγνύετε καλῶς καὶ ἀφήνετε νὰ ἑψηθῶσι μὲ ἐλαφρὰν πυράν. Τηγανίζετε τεμάχια ἄρτου καὶ σερβίρετε ἐπ' αὐτῶν.

ΕΦΗΜΕΡΙΣ

Τὸ ἀρχαιότατον τῶν ἐν Ἑλλάδι ἡμερησίων φύλλων ἱδρύθη τὸ 1875 καὶ ἐκδίδεται εἰς μέγα σχῆμα

Διευθυντής: ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ Ν. ΡΟΥΚΗΣ

Γραφεῖα: ὁδὸς Σοφοκλέους ἀρ. 4

Τιμὴ συνδρομῆς προπληρωτέα. — Ἀθηνῶν δι' ἓν ἔτος δρ. 30. Ἐπαρχιῶν δι' ἓν ἔτος δρ. 35. Ἐξωτερικοῦ δι' ἓν ἔτος φρ. χρ. 45.

Τῇ προσθήκῃ δρ. 5 διὰ τὰς Ἐπαρχίας καὶ φρ. χρ. 5 διὰ τὸ ἐξωτερικὸν συναποστέλλεται ὁ «Ρωμηὸς» τοῦ Σουρῆ.

Ἡ Ἐφημερὶς περιέχει: ἰδιαιτέρας τηλεγραφικὰς καὶ ταχυδρομικὰς ἀνταποκρίσεις ἐξ Εὐρώπης καὶ ἐκ τῶν Ἐπαρχιῶν. — Ἄρθρα ἐπὶ τῶν ζητημάτων τῆς ἡμέρας — Εἰδήσεις ἀσφαλεστάτας. — Ἐπιστημονικὰ καὶ καλλιτεχνικά. — Βιβλιογραφίας. — Χρηματιστικά. Παντοειδεῖς πληροφορίας. Καὶ ὡς ἐπιψυλλίδας δύο ἐκλεκτὰ Μυθιστορήματα.

Διδάσκαλος Ἑλληνὶς διδάσκουσα καὶ τὴν Γαλλικὴν καὶ κλειδοκύμβαλον καὶ συνισταμένη θερμῶς παρ' ἡμῶν ζητεῖ παραδόσεις. Ἡ διεύθυνσις εἰς τὸ γραφεῖον μας.

Ὁ Δοριὰτ ἀφῆκε νὰ πέσῃ ἡ ἀξίνη ἀπὸ τὰς χεῖρας του. Δὲν ἤθελε νὰ πιστεύσῃ τὴν φρικτὴν εἴδησιν.

Ἀλλ' ἡ Κλαυδίνα ἦτο ἐκεῖ! αὐτὴ τὸ εἶχεν ἀναγγείλει.

Ἠθέλησαν νὰ τὸν κλέψουν, βεβαιότατα, εἶπεν. Τί καταστροφή!! καὶ ἔσπευσεν εἰς τὰς Βερναδέτας. ὅπου ὅμως αἱ θύραι ἐφυλάττοντο καὶ εἰς οὐδένα ἐπετρέπετο νὰ εἰσέλθῃ.

Τὸ ἑσπέρας ὅτε ὁ δικαστικὸς κλητὴρ ἦλθε νὰ τὸν παραλάβῃ διὰ τὴν ἀνάκρισιν, ἠκολούθησεν αὐτὸν ἡσυχώτατα.

Ἀλλ' ἡ Λουκιανὴ δὲν ἠθέλησε νὰ τὸν ἀφήσῃ νὰ φύγῃ μόνος. Τὸν ἠκολούθησε λοιπόν, διϊσχυριζομένη ὅτι ἤθελε νὰ ἴδῃ τὸν Γωτιέ, νὰ τὸν παρηγορήσῃ.

Ὅτε ὁ Δοριὰτ εἰσῆλθεν εἰς τὸ μαγειρεῖον ἡ Λουκιανὴ ἔμεινε πρὸς στιγμὴν ἐπὶ τοῦ κατωφλίου ἀναποφάσιστος.

Ἀλλὰ διακρίνασα διὰ τῆς ἡμιανοίκτου θύρας τὸν Γωτιέ, ὥρμησε περίδακρυς καὶ ἐρρίφθη εἰς τὰς ἀγκάλας του.

Ὁ Γωτιὲ δὲν ἠδύνατο νὰ συγκρατήσῃ τὰ δάκρυα του, ἅτινα ἤδη ἔρρεον ἄφθονα καὶ ἀπὸ τῶν ὀφθαλμῶν τῆς Λουκιανῆς. Οὐδεὶς ἐτόλμησε νὰ διακόψῃ τὴν συγκινητικὴν ταύτην σκηνήν, πλὴν τοῦ ἀνακριτοῦ, ὅστις μετὰ σεβασμοῦ ἠρώτησε: τίς εἶναι ἡ κόρη αὕτη;

Εἶναι ἡ θετή μου κόρη καὶ ἡ μνηστὴ τοῦ Γωτιέ, εἶπεν ὁ Δοριάτ.

Ὁ Μονμάγερ ἵστατο ἔν τινι γωνίᾳ τοῦ δωματίου, ἀμυδρῶς φωτιζόμενος ὑπὸ τοῦ ἀμυδροῦ φωτὸς τῶν κηρίων.

Ἰδὼν τὴν Λουκιανὴν εἰσελθοῦσαν ἠσθάνθη ὅλον τὸ αἷμά του συνωθηθὲν εἰς τὴν καρδίαν του. Οἱ ὀφθαλμοί του ἐσκοτίσθησαν, οἱ ὄνυχες του ἐνεπήγνυντο πυρετωδῶς ἐντὸς τῶν σαρκῶν του. Τὸ βλέμμα του διάπυρον ἦν προσηλωμένον ἐπὶ τῆς νεάνιδος. Δὲν τὴν συναντᾷ βεβαίως διὰ πρώτην φοράν. Τὴν γνωρίζει ἀπὸ πολλοῦ, τὴν ἀγαπᾷ περιπαθῶς. Καὶ ἐκείνη τὸ γνωρίζει. Διότι τῆς τὸ ἔγραψε εἰς πυρίνους ἐπιστολάς, ἃς ἡ κόρη ἐξέσχισε πρὶν ἢ ἀναγνωσῇ. Ναί! αὐτὸς ὁ ἰσχυρός, ὁ σκληρὸς ἄνθρωπος ἀγαπᾷ! Καὶ ἀγαπᾷ παραφόρως, μανιωδῶς. Μάτην προσεπάθησε νὰ ἀποσπάσῃ τὸ πάθος τοῦτο ἀπὸ τῆς ψυχῆς του! μάτην εἰρωνεύετο ἑαυτὸν καὶ τὸν ἔρωτα συγχρόνως! Οὗτος τὸν εἶχε κατακτήσει ἐντελῶς, καὶ δὲν ἠδύνατο νὰ ἀντιταχθῇ εἰς τὴν ἀπεριόριστον ἰσχύν του.

Αἴφνης σκέψις φρικώδης διέρχεται τὸν νοῦν του ὡς ἀστραπή. Ὁ ἀνακριτὴς εἶχεν εἴπει πρὸ ὀλίγου. «Ὅσον ἰσχυροί κἂν ὦσιν οἱ δολοφόνοι, ἔχουσι πάντοτε καὶ αὐτοὶ τὸ ἀδύνατον, τὸ τρωτὸν των μέρος, ὁπόθεν καὶ συλλαμβάνονται.»

Ναί! φρίττει· διότι βλέπει τὴν σμικρότητά του, τὴν ἀδυναμίαν του ἀπέναντι τοῦ ἔρωτος τούτου. Ἡ διάνοιά του, ἡ εὐφυΐα του, ἡ λογικὴ τῷ λέγουσι: «μὴ ἀγάπα καὶ θὰ σωθῇς». Ἡ καρδία του τῷ λέγει: «Ἀγάπα καὶ θὰ ἀπολεσθῇς». Καὶ ἀγαπᾷ.

Βραδέως καὶ ἀπὸ τῶν χειρῶν κρατούμενοι ὁ Γωτιὲ μεταβαίνει μετὰ τῆς νεάνιδος εἰς τὸν νεκρικὸν θάλαμον. Ἡ ἀνάκρισις δὲν τοῖς ἐνδιαφέρει κατὰ τὴν ὑπερτάτη ταύτην στιγμήν. Ἀφιεροῦνται πρὸς τὸν νεκρόν, ὅστις τόσον ὀλίγον, φεῦ! θὰ τὰς ἀπασχολήσῃ εἰς τὸ μέλλον.

Τοῖς φαίνεται ἱεροσυλία ἡ εἰς τὸ πυκνὸν ἐκεῖνο τοῦ μαύρου δωματίου σκότος ἐγκατάλειψις τοῦ νεκροῦ!

(ἀκολουθεῖ)